

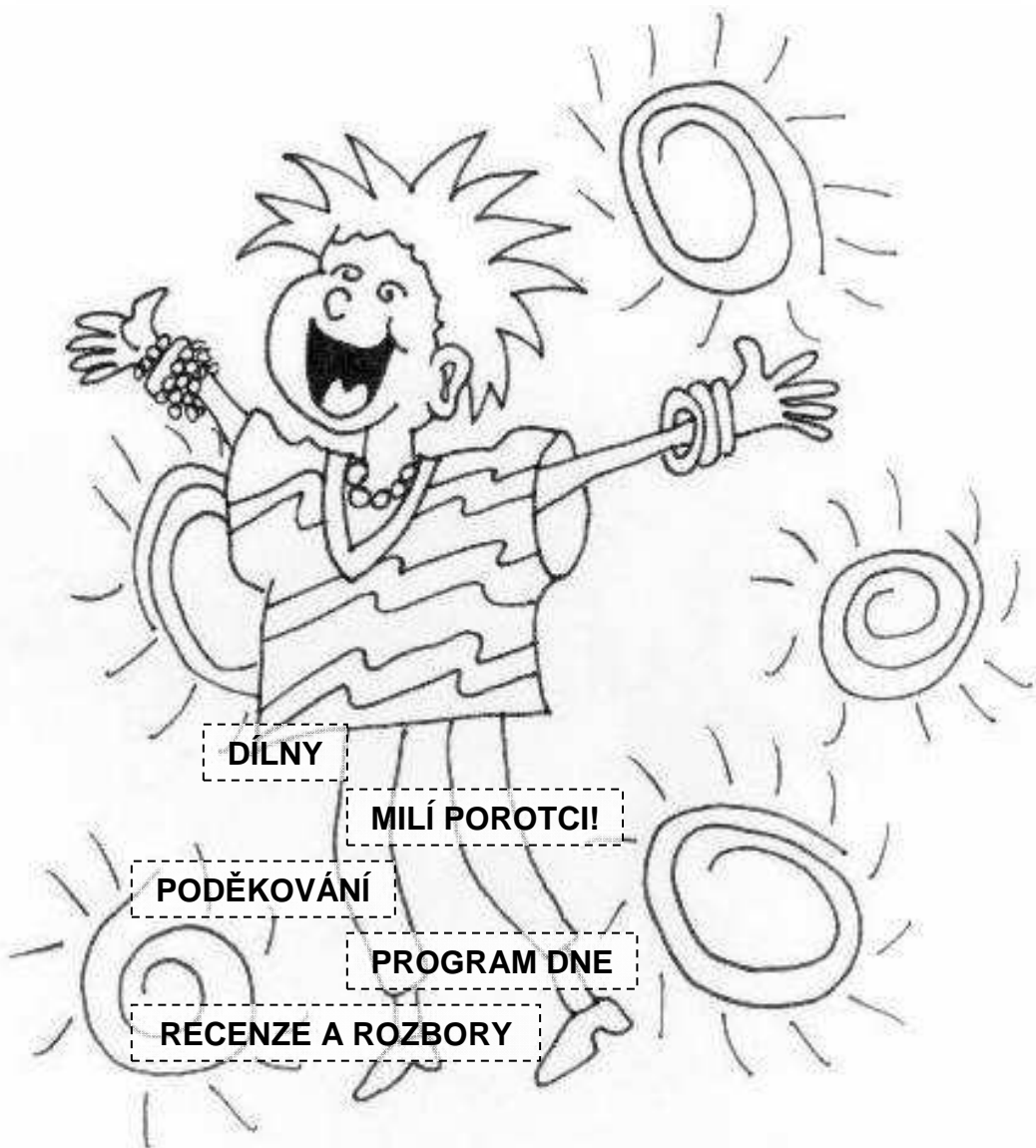
FESTIVALOVÉ NOVINY

#4

13. 3. 2011 jid.slunceweb.cz

JID 20-11

ŽIVOT JE ZMĚNA

DÍLNY

MILÍ POROTCI!

PODĚKOVÁNÍ

PROGRAM DNE

RECENZE A ROZBORY

Jídlo, víno, hudba, sranda...

Jsme velmi rádi, že přízeň zachováte festivalu až do pozdních večerních hodin. Ve čtvrtek po večerním představení jsme trávili příjemné chvíle nad talíři plnými sýrů všemožných druhů, jablky, pečivem a vínem. Při čem lepším se povídá o divadle než při víně a sýru? A že je letos hodně o čem mluvit! Vystoupení divadelních

souborů nasazují každým dnem vyšší laťky, rozhodování o výsledku nebude lehké – a to ještě nevíme, co přijde dnes!

Po náročném dni a úspěšně odehraných představeních je potřeba někde se odreagovat. K tomu organizátoři zařídili pro účastníky festivalu, a nejen pro ně, koncert v rockovém klubu Ježek, tedy v bývalé Ponorce. Vidět jste mohli kapely Black Day of Music, The Young Pekáč, Lajky a Ústřední topení. Kdo se nepřišel pobavit, prohloupl! Vždyť právě bez těchto akcí by festival ani nebyl festivalem... Po zábavě ale zase musí přijít práce: takže vzhůru rozhodovat, kdo ze všech připravených a připravenějších získá dnešní ocenění!

Renik

Milí porotci!

Když jsem si vyslechl Vaši přednášku o tom, jak vše na našem představení Shakespeare Instant bylo špatně, jel jsem v rozrušení rychle domů, vzal nejtěžší sekyru, kterou máme, a za hodinu jsem naštipal dříví na zbytek topné sezóny. Za to Vám mnohokrát děkuji. Pak jsem ještě se psem strávil dvě hodinky v lese a teď usedám k psaní jakžtakž uklidněn.

Celý soubor, který jste kritizovali, tam v galerii seděl před Vámi. Jsou to kvartáni, je jim 15 let. Věřte, že toho o Shakespearovi vědí poměrně dost. Každý několik jeho her přečetl, hry jsme rozebírali v mnoha hodinách literatury i na zkouškách, znají třeba i takového Tita Andronika, viděli ho v Praze na DAMU a tamtéž o něm s aktéry i zasvěceně hovořili. Pak jsou to mladí ochotníci, kteří podle mého soudu na svůj věk velmi slušně mluví a základy herectví zvládají. Jsou skvělí

muzikanti (jeden kytarista zrovna dnes postoupil do krajského kola), chytří a nadšení mladí lidé. Vy jste na nich ale nenašli jedinou věc k pochválení.

Víte, tohle je během měsíce už třetí přehlídka, které jsme se zúčastnili, ale na těch dvou předešlých jsme se dozvěděli, že nejsme žádné hvězdy, ale za různé věci jsme byli pochváleni: za muziku, za kostýmy, za soustředěnost, kolektivní projev. Můžete si to přečíst v posledním čísle Amatérské scény.

Když pan Pšenička řekl patnáctiletým ochotníkům, že „se mu to teda vůbec nelíbilo“, dovolím si Vám jako dospělým profesionálům oplatit stejnou mincí. Mně se zase vůbec nelíbí fungování Vaší poroty. Vypadá to, jako že přijeli staří mistři a teď nám tedy konečně vysvětlí, jak se to divadlo dělá. Dvacet minut nebo i půl hodiny hovoříte, a když nám všechno vyložíte, velmi formálně se zeptáte, jestli nechceme něco dodat. Na těch dvou předešlých přehlídkách byla při rozbořech atmosféra mnohem přátelštější a věci se řešily společně.

A na závěr bych Vám chtěl dát několik rad, které by mohly Vaše příští porotcování vylepšit: 1. Nemluvte na patnáctileté začátečníky stejným jazykem jako na posluchače teatrologie. 2. Vězte, že pedagog nemá předvádět, co všechno sám ví, ale že se má spolu se žáky v dialogu dobrat poznání. 3. Poslední rada bude zcela praktická: zkuste příště sestavit židle do kruhu a sednout si mezi ostatní.

Zdeněk Krásenský

Utopenec aneb cesta tam (Negatyv, Telč)

Divadelní soubor Negatyv měl úlohu vážně nelehkou, probudit totiž rozespálé diváky po včerejším koncertu není jen tak. Čtyři kluci z Telče se toho nicméně nezalekli a tento úkol zvládli na jedničku. Jejich autorská hra má opravdu originální a neotřelý námět a je opravdu humorná.

Hned, co se rozhrne opona, vidíme na jevišti dva bezdomovce. Povídají si o tom, kde a jak žijí, a srovnávají, zda je k bydlení vhodnější „Hlavák“ či „Florenc“. Po chvíli ovšem jeden z nich objeví v tašce lahev Ginu, která je dovedla až do situace, ve které se nachází a oni začnou vzpomínat, jak ke svému neštěstí při-

šli... Jejich patálie začínají před čtyřmi roky v pracovně Pavla, který je po ránu obzvláště rozhozený díky snu, ve kterém se mu zdálo, že zemřel. Jeho kolega Ignác se ho snaží uklidnit a přinese onu osudnou flašku Ginu, kterou prý dostal od jednoho bezdomovce, který tvrdil, že je kouzelná. Pavel mu nejdříve nevěří, nicméně po chvíli se nechá přemluvit, z lahve se napije a přesně podle instrukcí ji začne leštit. V tu ránu se na scéně objevuje kouzelný Džin Jim Džem a prohlásí, že jim splní tři přání. Jelikož je ale džin mírně řečeno neschopný a ne vždy se mu podaří pochopit přání úplně správně a mužům se nechce číst velice obsáhlý návod k jeho použití, začíná se život naší dvojice poněkud komplikovat...

Nejzajímavější postavou hry je právě džin Jim, jehož nešťastná povaha a opravdu zajímavý vzhled vzbuzují úsměv na rtech. Obzvláště jeho cinkající pás, který používají orientální tanečnice, stojí za to, a když pak za úplné tmy kdosi přestavuje jeviště, nejde si nevšimnout, právě podle cinkajícího šátku, o koho se jedná. Hra je plná vtipných scén a hlášek a jednotlivé klíčové obrazy osudů hlavních postav jsou vsutku zajímavé. Ve hře dokonce zazní i zpěv jinak otextované proslulé písničky Bobbyho McFerrina Don't Worry, Be Happy, u které se zkrátka nejde nesmát.

Hra měla spád, byla vtipná a drobné nedostatky při přestavbě jeviště zkrátka nejde neodpustit. A i když končila tragicky – úmrtím jednoho hlavního hrdiny, odcházela jsem ze sálu s úsměvem na rtech, neboť i to úmrtí, ke kterému se od začátku hry schylovalo, bylo vtipné a překvapivě překvapivé.

terkule

Rozbor: Utopenec aneb cesta tam

Rozbor první hry, Utopenec aneb cesta tam, se uskutečnil ještě dopoledne v Divadle Na Kopečku. Petr Christov začal diskuzi vtipkováním, zda by hra s tímto tématem neměla být uvedena spíše večer, aby publikum dokázalo něco takového řádně zpracovat (aneb kdo by jedl utopence po ránu). O příběhu se vyjádřil jako o životě dvou lůzrů středního věku, jejichž příhody a zásadní životní situace se dozvídáme retrospektivně. Na pohraní si s časem (konkrétně na situaci, kdy bylo

řečeno datum smrti jedné z postav) ukazoval kouzlo divadla – divák jen po zaslechnutí rozhovoru se Smrtí věděl, že když má postava pana Pavla zemřít 12. 3. 2011, tak to bude tady na scéně. Zároveň se mu líbily odkazy na banální věci, například když se Gin vytasil se slovy „čtěte návod“. Občas mu však přišlo odtaziťté, že postavy stále nadávaly, co strašného se jim v životě stalo, ale na scéně se objevily pouze dvě situace, v kterých to bylo dokázáno. Také zmínil, že by si herci měli více pohlídat scénické prostředky.

Divadelní představení podle Hany Galetkové byla anekdota, u které se dobře bavila. Zaujalo ji rozuzlení díla – divák něco očekává a najednou se odehraje něco úplně jiného díky zajímavé slovní rovině (konkrétně díky záměně Pavlů, jednoho s tímto křestním jménem a druhého s příjmením).

Jediné, co hře vytkla, byly situace, ve kterých herci museli slovně popisovat, kde jsou a co se děje, protože to podle ní trochu ubíralo efektivitě divadelního zážitku. Své povídání uzavřela slovy, že je na hercích poznat, že již nejsou ze střední školy, proto byl herecký výkon dospělejší a propracovanější.

Martin Pšenička uvedl jako žánr groteskní černou hru s pohádkovým nádechem. Zdůraznil, že se mu líbí, jak herci zábavnou formou pojali vážné téma o bezdomovectví. Co mu naopak přišlo zbytečné, bylo zhasínání během přestavování kulis – když už mám Gina, tak proč to nezařídít tak, aby přestěhoval kulisy on? Zvláště, když publikum ho stejně i ve tmě matně vidí a ví, že je to on? Ve zbylých věcech povětšinou s kolegy souhlasil a jelikož diváci se odmítali nějak více vyjádřit, uzavřel debatu on s víceméně pozitivním hodnocením.

Ona, ona, já (415, Jihlava)

Divadelní soubor 415 dala dohromady až první předfestivalová akce, improvizace v College centrum. Zmíněná akce pro soubor byla také velice úspěšnou, v improvizaci získali díky diváckým hlasům zlatou medaili.

Hru, pojednávající o milostném trojúhelníku, začíná rocker Alex se svým koncertem v Očistci. Poté, co mu diváci projeví své sympatie aplauzem a ikona skromně (ehm) poděkuje, začne se odehrávat jeho příběh mezi dvěma ženami. S první z nich, Martinou, se seznámí v un-

dergroundové hospodě, jejíž obsluha má dost svérázný účes. Tamtéž se následně seznámí s Karou, která je pravým opakem Martiny. Zatímco Martina je klidná, mírná a typická hodná holka, Kara má energie i vášně na rozdávání. Kaře neodolá ani rocker Alex a podvede nic netušící Martinu. Následkem toho ho navštíví dvě strany jeho svědomí, bílé, představující Martinu a černé, představující Karu. Po této scéně se dostaneme do jakéhosi druhého dějství hry, které začíná koncertem Alexe a Martiny, která mu pomohla napsat song o kešu oříšcích a dalších věcech, po kterých se údajně „teče“. Aby toho nebylo málo, zazpívá i Kara svůj srdcervoucí song. V den, kdy má Alex s Martinou velice významné výročí dvou měsíců, dozví se, že čeká s Karou (plastem vonící) dítě. Ačkoliv je to překerní situace, poradí se mladý lamač dívčích srdcí s věštcem a na základě věštby se s Martinou drastickým způsobem rozejde. S Karou, coby matkou v sexy zástěře, založí tedy místo bussinesu rodinu, která ho ale za chvíli omrzí a on uteče.

A tak také hra souboru končí. Hodně improvizace, hodně černého humoru, hodně vtipů a zároveň hodně nevydařených vtipů. Je to hra, která potřebuje dolažit detaily, přechody mezi scénami, prodlevy. Ačkoliv soubor původně dala dohromady improvizace, zde místy improvizace hercům spíš uškodila. Myslím si, že hra klidně mohla mít spád a zaujmout, kdyby tam nebylo několik zbytečných scén

(Výlet na kola?) a vtipů, které nakonec vtipné nebyly. Některé narážky třeba byly vtipné jen pro ty, kdo se osobně znají s herci, což vyvolalo rozpaky ve tvářích ostatních. Ocenila bych to, že si všichni tři ze sebe dokážou udělat ohromnou srandu, to je v divadle určeném pro pobavení to zásadní. Proto místy některé repliky působily velice přirozeně, herci si hraní tohoto „kliše“ tématu vyloženě užívali. Stylové bylo i to, že hodná přítelkyně byla blondýnka nosící světlé oblečení a původní „milanka“ byla v ďábelské černé, ozdobená odznáčky jako pravá rocková fanyнка. Scén, u kterých jsem se smála nejen já, ale i mé okolí, bylo dost na to, aby trapnou stránku hry vykompenzovaly. Za všechny bych zmínila například Kařino pěvecké sólo, za to ode mě získáváte zlatého bludišťáka!

Anet (s přispěním ReniK)

Rozbor: Ona, ona, já

Sobota odpoledne, skluz, nevyšpalost a nervozita. Vstupuji do divadelního sálu, sedám si do jednoho ze sedadel a čekám na druhý ze sobotních rozborů. Na rozbor divadelní hry Ona, ona, já od jihlavského souboru 415.

Odpolední výkop udělal Petr Christov, který pochválil šarm a dovednosti hlavního „rockového“ představitele Alexe v podání Libora Pokorného, který mu údajně někdy připomínal Justina Biebera (což je trochu strašidelná představa, ale budiž). Dobře se pobavil i u názvu rockového klubu Očistec, který je vlastně takovým leitmotivem letošního JIDu (slovo očistec, ne samotný klub). Libor odvedl i velký kus práce při performování se slovy, kde doopravdy ukázal, co v něm je.

Sexualita se táhla celým představením, dokonce se může zdát, že Alex s dvěma dívkami tak trochu žongluje, má je omotané kolem prstu. To prohlásil Martin Pšenička a připomenul nám banalitu s plastovou panenkou, zobrazující malé dítě, a naprosto tupých písniček zpívaných a hraných Alexem, kterou nám

soubor předvedl. Možná bylo až moc detailní propracování celé hry. Tedy pokud se v tomto případě o detailním propracování dá mluvit. Jenže po zamýšlení došel k názoru, že vlastně to na celém představení bylo kouzelné.

Všichni tři porotci se shodli, že soubor má talent a potenciál se divadlu dál věnovat.

EVS

Infekce (Divadelní společnost Saši Liškové)

Divadelní soubor ze ZUŠ v Jihlavě, který jste si minulý rok mohli užít v inscenaci Magda, se tentokrát předvedl s naprosto odlišnou hrou. Jejich Infekce mi svým nádechem hned připomněla americké akční katastrofické filmy, ale díky bohu, jako divadelní představení to bylo zpracováno

mnohem stylověji.

Už úvodní scéna s herci stojícími zády k divákům působila chladně. Vše začalo změtí prolínajících se zpráv, informací a rozhovorů o šířící se infekci či spíše viru, který unikl z výzkumných lékařských laboratoří. Vůči tomuto viru bylo možno se bránit jediným způsobem, totiž pozitivním myšlením, nezvyšováním mozkové aktivity. Mnoho lidí již zahynulo a skupinky přežívajících se toulali Vysočinou (v tomto případě) s minimální nadějí na přežití. Děj tvořilo putování dvou přeživších part. Ano, jak můžete tušit, někde uprostřed cesty se potkaly a přes početný odpor daly dohromady. Tím však započaly hádky a rozpory, což přirozeně vedlo k mozkové aktivitě. Nezdá se vám občas, že když moc myslíte, vaše hlava jako by se nafukovala, měla prasknout?

Hra byla okořeněna mnohým, od výrazných kulis a dokonce i lidí obalených do igelitu (ten tam ostatně figuroval všude) přes balónky (vybuchující hlavy) plněné třpytivými girlandami, až po blikající červené osvětlení, které dodalo hře tu správnou

nou atmosféru strachu, nejistoty a pocitu, že jsme sledováni. Sledování měli na starost také tzv. „běloši“ (postavy v bílém s jakýmsi detektorem viru), jejichž kostýmy snad nemohly být vhodnější. Co se týče znepokojujících postav, ke konci se vyloupila jedna podivná, žárovkami osvětlená a igelitová, která měla „na starost“ lidské pukající hlavy. Příjemným doplňkem se mi zdála svižná působivá hudební kulisa. Líbilo se mi také spektrum vystupujících postav, různých charakterů, které najednou, ať chtějí nebo ne, musí držet při sobě. Vidět jste mohli charaktery typu: zpomalený kluk, závislý na sklenici s rybičkami, trochu povrchní holka, nepříjemný rádoby vůdce party... Občas se stalo, že projev některých postav zanikl v projevu dalších, ale celkově se mi herecké výkony zdály docela vyvážené a povedené. Typy postav většinou seděly přímo „na míru“, vypadaly přirozeně. Dobře také vyniklo odlišné chování lidí ve vypjatých situacích (jako byla tato) oproti normálnímu životu. Jsem ráda, že se na festivalu objevil takový odlišný žánr, z mého pohledu se to souboru nakonec vyplatilo. Pro mě příjemné oživení nepříjemnou katastrofickou atmosférou!

Alice

Rozbor: Infekce

Při hodnocení tohoto představení se porotci shodli na tom, že hlavní myšlenka divadelní hry byla vystižena velmi dobře. Globální zničení lidstva je velmi aktuálním tématem. Jediné, co porotu zarazilo, byl závěr hry, o kterém prohlásili, že díky němu neví vůbec nic. Neúplné pochopení obsahu hry se projevilo také na rozboru.

Konec podle hodnotících působil zmatečně a nevysvětloval spoustu momentů ze hry – zkrátka vystupoval z řádu věcí. Diváci nemuseli pochopit všechny souvislosti. Na konci vlastně zůstala otázka, co se ve skutečnosti stalo. Člověk byl od začátku velmi napínán, ale na konci se bohužel nedozvěděl to, co by mu mohlo objasnit chod věcí.

Porota ale vyzdvihla režii, která se jim zdála více než povedená. Zároveň si také pochvalovali strukturu hry a prostory jeviště, které byly řešeny tak, aby se člověk mohl soustředit na děj a nic ho nerušilo. Vertikální členění se tedy ukázalo tím pravým.

Herecké výkony byly hodnoceny jako velmi vyrovnané, což je pro kvalitní divadelní hru velmi důležité. Samotná hra podle poroty působila velmi přirozeně a byly v ní dokonce i možnosti pro improvizaci.

Doporučovala bych Vám se na představení, které porotci přirovnali například k Čapkově knize Válka s mloky nebo Pánu much od Goldinga, určitě podívat, protože rozhodně přináší do festivalu zcela nové prvky a je velmi poutavé.

Kláruša

kČaLmOeVnĚnKý (DS NUM, Jihlava)

Dočkali jsme se silného divadelního zážitku. Divadlem zněl bouřlivý potlesk, diváci vzdali hercům úctu ve stoje. I když zmizely Jarinovy choutky k obnažování, bylo narváno – DS NUM přišel s úplně novým stylem hraní, než bylo očekáváno.

Vše začíná (a později také končí) rámcovým příběhem o sochaři L. Smithovi, o kterém se dozvídáme zprostředkovaně od příbuzných, kteří čtou jeho příběh z hromady papírů – vzpomínek na svého předka. Je to jediná část, kdy herce slyšíme mluvit. Další děj je nám zprostředkován zprvu němou groteskou, později přecházející ve vážnější téma. Ocitáme se v příběhu sochy, kterou sochař před svou smrtí nestihl dokončit, a tak ze sousoší milenců spatřila světlo světa jen jeho mužská část – socha milencova. Ta stojí v domě, ve kterém si prozatím idylicky žije otec se svou krásnou dcerou. Na scéně se ocitá muž v obleku, s kloboukem a doutníkem. Jevišťe se mění a my se dostáváme do jeho běžného života, který je zprostředkován perfektní němou groteskou, a vidíme, že je to boss, který lidi ko-

lem sebe uhání, dokud neudělají přesně to, co on chce. Tento bohatý muž si vyvolí za svou ženu dceru právě z domu, kde stojí nedokončená socha. Je bohatý, proto otec dívky souhlasí. Když se ale jednoho dne dcera postaví k soše v poloze, v jaké měla stát původně nedokončená socha milenčina, socha je kompletní a milenec ožije. S dcerou svého majitele tráví krásné chvíle, ale ona se bohužel musí vdávat za jiného. Ten sochu nakonec zničí a svou nastávající tak nenávratně zarmoutí. I když pak otec nechá sochu spravit, už nikdy neožije...

Dlouho se mi nestalo, že bych tak dlouho seděla nad prázdným papírem a nevěděla, jak vyjádřit všechny pocity, které ve mně (a se mnou ve velké většině diváků) hra vyvolala. Dalo se snadno zapomenout, že sedíte na soutěžním představení a ne v hledišti sledujíc herce profesionálního divadla. Smekám nad výběrem hudby. Vždy přesně seděla k tomu, co herci chtěli vyjádřit, mimo to pohyby a gesta herců byly s hudbou detailně secvičeny. Každá část měla své hudební téma a tato témata se plynule proměňovala spolu s dějem. Klavírní téma „lásky kamenného člověka a dcery jeho majitele“ spojené s hereckým provedením mě dojaly k slzám. Až „kmotrovské“ hudební téma v pasážích s nastávající dcerou bylo přesné a groteska nám před očima plynula tak automaticky, až se zdálo, jako bychom sledovali předtočený němý film. Práce s mimikou a gesty všech čtyř herců byla rovnocenná, ale přece jen musím zmínit „sochu“ Tomáše Hrona. To, že je socha zamilována do dcery svého majitele, bylo totiž jasně rozpoznatelné, ještě když se nehýbal – jen podle očí! A to je pro mě divadlo.

Jedna z věcí, která do jinak sladěných detailů neseseděla, však byl výkřik Jarina Plvana během grotesky, pokazil dokonalost německého filmu – diváci mu i tak viseli očima na rtech, takže kdyby pusou jenom otevřel, stačilo by to. Zvláštní také bylo, že všechny drobné kulisy (od hrníčků na kávu, skleniček na víno, přes zbraň až po saxofon a další nástroje) byly znázorněny nepřímo rukama herců, ale noviny jako jediné byly opravdové – stálo by za to taktéž jen znázornit, jak otec čte.

Dynamická hudba, dotažená gesta, humor i romantika. Zajímavý je zcela jistě nápad vyjádřit otcovy myšlenky nahrávkou hlasu člověka v opravdu „otcovském“ věku. Provést diváka dějem beze slov je opravdu nelehká záležitost, které se DS

NUM zhostil s přehledem. Každý jednotlivý gag v grotesce lidi v sále rozesmál a když se dívka schovala kamennému muži a on smutně seděl, protože ji nemohl najít, nejedna hlava v sále byla soucitně skloněna bokem. I mé pocity shrnuje věta, kterou jsem zaslechla cestou ze sálu: „Já chci taky umět takhle hrát...“

Renik

Rozbor: kČaLmOeVnĚnKý (DS NUM)

Poslední včerejší rozbor započal Petr Christov zrekapitulováním toho, co jsme vlastně viděli. Rozebráním celého příběhu poukázal na to, že způsobem, jakým ho herci vypravovali, diváka zmátli. A u tohoto hlavního problému se porotci drželi po celou dobu rozboru. Je zbytečné psát, který

porotce co řekl, protože všichni se shodli na jednom – herci jsou rozhodně pohybově i herecky nadaní, ale problém nastává tehdy, když nám zpočátku děj popíší slovy, takže vše dokonale chápeme, a pak pokračují vysvětlovat pohybem. Najednou si divák není jist, zda vše správně chápe. Jestli ta dívka teď hraje dceru, nebo matku, v jakém roce se teď nacházíme, jsme teď v minulosti nebo zase zpátky v přítomnosti, ... A to, že tam byly rozporuplné věci, ke konci přiznali i samotní herci. Podobné chyby pak diváka odvádí od užití si toho příběhu a jeho ztvárnění, protože musí přemýšlet, jak to vlastně je. Vtipně se vyjádřila i jedna paní z publika, když prohlásila, že byla na konci uražena, protože jí znovu slovy vysvětlili to, co pochopila.

I přes tyto nedostatky bylo představení silným zážitkem, nejen díky trefně zvolené hudbě. Asi proto, že s podobným typem divadla se tady v Jihlavě moc často nesetkáme.

an-na

Výtvarná dílna – hliněné masky

Pod vedením Romana Vančury v pátek a v sobotu, vždy od čtyř hodin odpoledne, vznikaly ve Vrak baru hliněné masky. Jak pan Vančura zdůraznil, tyto masky jsou často základem masek kaširovaných, se kterými je už možné hrát divadlo.

Na začátku jsme se všichni seznámili a Roman nám prozradil, jaké masky budeme vyrábět, totiž, jaké je podtéma workshopu. Byly to živly: oheň, voda, země, vzduch. Všichni je známe, ale víte, jaké barvy je představují? Oheň – všechny odstíny oranžové, červené, někdy i mírně žlutá. Voda – modrá. Vzduch – žlutá (to asi bylo překvapením pro všechny přítomné). A země – hnědá a zelená. Poté jsme si všichni měli rozmyslet, pro jaký živel budeme naši masku vyrábět. Naštěstí od každého živlu bude jedna maska... S živly a maskami je to ale ještě trochu složitější.

Každý živel má svůj tvar obličeje – masky. U vody je to kulatý tvar, země je oválná, oheň hranatý a vzduch má špičatý obličej. A to ještě nekončí. Energie, který každý živel má, se soustřeďují v jiných částech tváře a z ní také vycházejí. U vody a země se energie soustřeďují dovnitř. Snaží se být co nejvíc u sebe. Naproti tomu u ohně a vzduchu vycházejí energie z masky ven. Jako by se nás snažily ohrozit.

Hned po rozdělení živelů jsme si je namalovali. Jak cítíme jejich typické barvy, co v nás vyvolávají a jak by takový živel mohl vypadat. A hlavně jsme si začali více všimnout svých vlastních obličejů nebo by se spíš hodilo říct, že jsme si všimnuli tváří našich kolegů. A společně jsme přemýšleli, kdo by jaký živel mohl být.

No a poté rovnou do práce. Vzali jsme si hlínu a navrhli jsme si hrubé rysy tváře. Nos, čelo, oči, rty, brada. Jen hrubě, ale přesně. A tím jsme skončili. Ale jen pro pátek.

Sobota se nesla v duchu hlazení, totiž děláním jednotlivých detailů, uhlazováním hlíny a především vtisknutím výrazu živlu do masky. Vytvořit obličej pro živel, jako by měl být sám hercem.

Bohužel to je všechno o dílně. Sice tady píšu tak, že to vypadá, že jsem si taky jednu masku vytvořila, ale to je omyl. V pátek zkouška v divadle, v sobotu zase rozbory představení. Mrzí mě to, protože moje země by byla naprosto dokonalá.

Žonglérská dílna

Když jsem vstoupila do místnosti, kde měla být žonglérská dílna, byla jsem docela překvapena. Čekala jsem skupinku lidí, jak kolem sebe hází míčky a kužely, ale ne. Byla tam jen organizátorka Adéla Kratochvílová a další novináři. Což je rozhodně škoda. Zeptala jsem se Adély na pár otázek a pak jsem se dostala i k samotnému žonglování. Zkoušela jsem si házet s několika míčky, a i když mi pořád padaly, Adéla neztrácela trpělivost a povzbuzovala mě. Sama jsem se divila, jak mě to začalo bavit. Bohužel se o této dílně moc napsat nedá, a proto jsem alespoň vyzpovídala Adélu. Dozvěděla jsem se, že se žonglováním setkala už na škole a od té doby je to její koníček, který využívá i v práci. A ty má dokonce dvě. Je zdravotním klaunem a s kamarádkou založila divadlo Kufr, které žonglérských kousků a podobných věcí ve svých představeních hojně využívá.

Škoda, že účast byla tak malá. Snad se to někdy příště změní a najde se banda lidí, kteří budou mít zájem si zaskotačit s míčky, šátky a kužely...

an-na

Poděkování

- ☺ řediteli Gymnázia Jihlava za vstřícnost a pomoc při organizaci festivalu
- ☺ Statutárnímu městu Jihlava, Ministerstvu kultury a kraji Vysočina za finanční podporu, bez níž by se JID 20-11 neuskutečnil
- ☺ Porotcům za jejich práci pro rozvoj studentských souborů
- ☺ paní Daně Holíkové, ředitelce Divadla Na Kopečku, za trpělivost
- ☺ Psychiatrické léčebně Jihlava za azyl v Divadle Na Kopečku
- ☺ partnerům – OGV, Městské knihovně Jihlava, Vrakbaru, Cafe Etage, penzionu Deně, Skori, Aeroklubu Jihlava, CN music, Bocca, sound for people za důvěru
- ☺ mediálním partnerům – Českému rozhlasu Region, Deníku a Vysočina News za zprostředkovaný styk s veřejností
- ☺ souborům za odpovědný přístup a samozřejmě účast na festivalu
- ☺ Kubovi za adaptabilní a operativní správu webu a výrobu festivalových novin
- ☺ Standovi za působivou grafiku
- ☺ Míše, Vojtovi a Adamovi za poctivou práci za objektivem, díky níž se můžeme k festivalu vždy s nostalgií vrátit
- ☺ Vojtovi zároveň za zapůjčení fotografií na výstavu
- ☺ Regině za vyzrálé moderování a starost o porotu

- ☺ Soňce a Báře za skvělý servis v bufetu
- ☺ Renče za bezproblémovou koordinaci festivalových novin
- ☺ všem členům realizačního týmu za ochotu do toho jít a být u toho
- ☺ novinářkám za psavého ducha a dobré články
- ☺ lektorům za milé a pečlivé vedení dílen
- ☺ Buranteatru Brno a Malému divadlu kjógenu za působivá vystoupení, která v nás zůstanou ještě dlouho
- ☺ paním uklízečkám za každodenní úklid a tím za čistotu všech prostor, v nichž jsme se pohybovali
- ☺ technické podpoře za to, že jsme viděli na jeviště, a za to, že jsme mohli vše krásně slyšet
- ☺ požární ochraně za to, že tam byla, kdyby... naštěstí se nic nestalo
- ☺ a všem, na které jsme zapomněli a jmenovitě nevypíchlí

Elis

Program divadelní přehlídky JID 20-11

13. 3. (neděle)

- 09.00 Adolf Hoffmeister: Nevěsta (Chandraradar, Nové Město na Moravě) 60'
- 10.15 Lenka Procházková: Celebrita (Mimochoodem, Ledec nad Sázavou) 55'
- 11.20 Mahlér v Jihlavě (Ochotni pro cokoliv, Jihlava) 60'
- 12.30 L. Fučíková: Pirátská pohádka aneb poklad anglického královského dvora (LDO při ZUŠ Velké Meziříčí) 20'

13.00 rozbory soutěžních her (Divadlo Na Kopečku) 30'

14.30 vyhlášení celkových vítězů a prezentace dílen

Doprovodné aktivity

- 28. 2.–11. 3. průvodní výstava k JID 20-11 (Městská knihovna Jihlava)
- 7.–13. 3. výstava fotografií Okolo tance, Vojtěch Brtnický (OGV)

Změna programu vyhrazena!

Všechny aktuality k festivalu naleznete na jid.slunceweb.cz

organizátor

hlavní partner

partneři

mediální partneři

FESTIVALOVÉ NOVINY - noviny regionálního divadelního festivalu JID 20-11 - vydává tým redaktorů a přátel Festivalových novin. **Šéfredaktor:** Renata Neprašová - **Redakce:** Klára Englišová, Eva Koprůvá, Eva Sýkorová, Alice Krajčířová, Aneta Jelínková, Anna Gümpllová, Tereza Vlachová - **Odborný dohled:** Alena Mikulíková - **Fotograf:** Míša Vodová, Vojta Brtnický, Adam Hruška - **Výtvarná spolupráce:** Klára Englišová - **Design a grafická úprava:** Stanislav Smrčka, Jakub Kodet

festivalové webové stránky: jid.slunceweb.cz
redakční email: jid.noviny@slunceweb.cz